

LÆS STARTEN AF:

SKYRIEL

KAPITEL 1

Hun havde stensikkert dræbt den hvis ikke det gennemtrængende skrig havde skræmt den bort. Senere forstod hun at dét egentlig var begyndelsen.

Hun havde fulgt bukkens spor siden solopgang. I græsset glimtede morgengryets flygtige diamanter, og en kølig brise fra havet sendte en salt lugt af fremmede himmelstrøg og forliste piratdrømme ind over øen og indhyllede trætoppene i hvide tågefaner.

Der var endnu helt stille i skoven. Pigens skindstøvler afsatte bløde fodspor i duggen, men ikke en gren knækkede bag hende, ikke et blad vendte forkert. Den svage vind legede med hendes hår der filtrede sig sammen som små spyd, mørke i bunden og lyse i spidserne. Et mærkeligt farvespil der sjældent sås hos mennesker. Og slet ikke på disse kanter.

SKYRIEL

Håret gled væk fra panden og afslørede et par alvorlige mørkegrønne øjne. Hun holdt vejret.

Langsomt spændte hun strengen. Hun kunne godt lide dens spændstige, let knagende lyd. Pilen hvilede ubevægelig på hendes solbrændte hånd, og trods anstrengelsen holdt hun buen stille mens al koncentration samlede sig om dyret foran træet i lysningen.

Lysningen snævrede ind, kun oldtræets knudrede stamme indrammede bukken. Så forsvandt også træet, og hun så kun dyrets krop. Hun fokuserede på hovedet og stillede skarpt på det brune øje som gennem et langt, smalt rør.

Ingen burde kunne se den sorte pupil fra denne afstand ... hvordan den udvidede sig i frygt. Hun burde ikke kunne se pilen trænge gennem nethinden, sprænge sig vej ind i bukkens hjerne og slukke det pulserende liv, for det var endnu ikke sket. Dens næsebor vibrerede ganske svagt og sendte små, elektriske stød af dødsangst i hendes retning.

Jagtinstinktet, tænkte hun. Hun havde et talent for jagt som langt overskyggede hendes læremesters.

Alainon Domwiz havde lært hende at skyde med bue og pil, bevæge sig lydløst gennem skoven, læse og skrive. Han havde oplært hende i alle færdigheder han selv beherskede. Troede hun. Men når hun senere tænkte tilbage på denne dag i skoven, gik det op for hende at der var mange sider af den gamle mand hun slet ikke kendte til.

Hun slap strengen.

Pilen hvislede af sted hurtigere end øjet kunne se. Hun lod

SKYRIEL

sin tanke ride af sted på den, og det føltes så livagtigt at hun mærkede luftmodstanden som en rislen ned ad armene. Nu skete det! Pil. Øje. Død.

Åh, duften af stegt buk over bål. Årets første. Tænderne løb i vand bare ved tanken.

Men et skrig flængede stilheden, bukken forsvandt, og pilen satte sig dirrende fast i oldtræet som en personlig fornærmelse. I én bevægelse lagde hun en ny pil på buen og rettede den mod himlen. Hun afsøgte rasende det azurblå hvælv over sig uden at få den skyldige måge på skudhold.

Hun lagde pilen tilbage i koggeret og gik over mod oldtræet. Det mægtige gamle træ stod på kanten af en stejl skrænt som vendte ned mod havet. De tykke rødder lå hen over jorden, og nogle af dem greb fat om skrænten som en hånd der hager sig fast i klippen med det yderste af neglene.

Dybt under hende sås brændingens hvide skum. Hun befandt sig på nordsiden af øen, længst væk fra landsbyen og havnen. Her i klippeskoven mødte man ikke andre end de vilde bukke, kaniner og smådyr, fugle og måske en omstrefjende vildhund.

Det var ikke tilladt at skyde bukkene på Josil. Man skulle betale skat af det nedlagte vildt til hertug Royland, men det lagde Alainon Domviz ikke noget videre i.

'Den dag den fede hertug sætter sine ben i klippeskoven, vil han ikke ane hvor mange bukke han engang havde, hvor mange der er nu, og end mindre hvor mange vi har spist.

SKYRIEL

Hans eneste bekymring vil være at få pusten’.

Så havde den gamle sat tænderne i det saftige kød og blinket fornøjet til Sky.

’Lad kun Josilboerne proppe sig i salt fisk når blot de lader mig spise steg. Ingen har endnu klaget over bukkekødet til sommerfesten, og baron von Leaks betaler gerne en guld-ovan eller to for en buk leveret efter mørkets frembrud’.

Sky kunne ikke lade være med at smile. Hvor havde de grinet den aften. Så befriende let havde hun følt sig, at hun kort havde fortrængt de spørgsmål der plagede hende når hun strejfede omkring alene. Hun vidste at hun ikke hørte til her. Hun var blevet sendt til øen af sin moder. Men hvorfor? Det pinte hende ikke at kende sandheden, og Alainon fik hun ingen svar af.

Den første tid på Josil havde været en udfordring. For øboerne, for Alainon og for Sky.

Alainon Domwiz fandt hurtigt ud af at den femårige pige ikke befandt sig godt med lediggang. Faktisk gik hun ham på nerverne med sin evindelige nysgerrighed.

”Hvorfor er de der fisk røde og de der blå? Hvor længe skal vi være her? Hvornår kommer min moder? Hvorfor må piger ikke lære at fægte? Hvad sker der hvis man spiser et skovbøtteblad? Hvor meget vand er der i bækken? Nok til i morgen? Hvor mange flitsbuer har du nogensinde lavet? Er det svært? Kan jeg lære at skyde med sådan én? Hvorfor spiser josilboerne ikke steg

SKYRIEL

når det vrimler med bukke i skoven? Hvorfor er Gudinden en kvinde, og hertugen en mand?"

Alainon svarede kun på en brøkdæl. For størstedelen aftiden lukkede han sig inde i sit arbejde og forsøgte at ignorere hendes endeløse talestrøm.

Efter nogle dage kom han til den konklusion at spørgsmålene måtte være udtryk for videbegær. Han besluttede derfor at hun skulle begynde i Drords landsbyskole så hun kunne lære at læse sig til de svar han ikke kunne eller ville give.

Sky havde ikke alderen til at begynde i den første klasse. Men Alainon inviterede lærer Bravin på middag og rigelige mængder øl en aften for at høre om der ikke kunne findes en løsning.

Sky følte en instinktiv modvilje mod den duknakkede lærer med den krogede næse da hun samme aften lukkede ham ind. I stedet for at give ham hånden lavede hun en flabet grimasse. Lærer Bravins øjne lynede et øjeblik overrumplende indædt, hvorefter hans opmærksomhed rettede sig mod Alainon. Sky ignorerede han resten af aftenen.

Næste aften efter mørkets frembrud bar hun og Alainon en buk ned til lærerboligen. Og til Skys forbauselse sagde lærer Bravin i et meget venligt tonefald at hun var begavet af sin alder og derfor nok kunne følge med i skolen.

Den forudsigelse fik han ret i, men derudover var intet forudsigeligt ved hendes skolegang.

I løbet af de første to dage lærte hun alle tredive bogstaver. På tredjedagen var hun klar til tredive nye.

SKYRIEL

„Hvilke nye bogstaver skal vi lære i dag, mester Bravin?“ spurgte hun.

Lærer Bravin troede hun var flabet og gav hende en lussing. Sky slog igen, men ramte ikke. Til gengæld kunne hun fornemme på lærer Bravins vanvittige blik og den intense måde han greb og klemte hendes hånd at det ikke var en god ide at forsøge igen.

Sky var flittig når de skulle træne bogstaverne, men kedede sig frygteligt under højlæsning. De andre elevers hakkende oplæsning fik hende til at vende det hvide ud af øjnene.

Efter tre uger havde hun lært sig selv at læse og slog kedsomheden ihjel ved at forsøge at hjælpe sine klassekammerater igennem læsebogen.

„Drengen s-s-s-t-i-k-k-e-e-r kv-in-d-en i, øh ...“

„Kniven,“ hviskede Sky. „Drengen stikker kniven i skeden.“

Baronens søn, Wilcock, som gik tre klasser over den nye, nævenyttige pige, sendte hende et dræberblik og genoptog læsningen. Sky vovede ikke at hjælpe ham mere, men besluttede sig for at gøre skaden god igen ved lejlighed. Hun havde ingen intentioner om at fornærme Wilcock von Leaks.

Efter uendelig kedsomhed rakte hun hånden op, og lærer Bravin lod hende stille sit spørgsmål.

„Må jeg gå på das?“ spurgte hun.

Eleverne lo. Det var uhørt at spørge om. Alle forrettede nødtørften i den store spisepause.

Sky satte et trængende ansigt op.

„Lad gå,“ skumlede Bravin, og Sky forsvandt ud af lokalet.

SKYRIEL

Dasset var et skur med en stor beholder til afføring. Der stank ubeskriveligt, og derfor havde nogen været så opfindsom at lave en lem bagtil som man kunne åbne og derved få lidt frisk luft ind.

Sky maste sig ind i det trange skur og satte slåen for. Mens hun tissede, fik hun den ide at stikke af. Hun mente ikke mester Bravin ville savne hende i læsetimen. Hvis hun vendte tilbage i den store spisepause, kunne hun blande sig mellem de andre elever, og ingen ville nogensinde opdage at hun havde været væk. I sin iver glemte hun at skyde slåen fra døren. Hun trak læderhoserne op, kravlede ud ad lemmen og listede bag om skolen og ud i friheden.

I Drord var der masser at se på for en nyttilkommen, og Sky nød freden og det dejlige vejr. I en vindueskarm stod en æbletærte på køl. Sky skar sig en bid med sin lommekniv og gik storsmilende videre. Hun kom forbi en bygning med skiltet 'Bukkens Horn' og stak hovedet indenfor.

Det var hendes første møde med Tullivan Tofinger som vinkede hende hen til sig. Han så interesseret på hendes tofarvede manke af uregerligt hår, og hun sendte ham et prøvende smil. Tullivan smilede tilbage og bød hende et glas regnbuesaft og en historie. Historien handlede om en pige der fløj på en drage. Sky lyttede opmærksomt til den drabelige historie hvor et får blev grillet levende og sendte en duft af lammekølle op mod pigen på dragens ryg. Den gnistrende interesse i den lille piges øjne opildnede Tullivan. Et livslangt venskab slog rod og begyndte at spire.

SKYRIEL

Da kirkeklokken slog tolv slag, løb hun tilbage til skolen.

For at komme over i spisesalen måtte hun passere gården. Et underligt syn mødte hende. En kø af syv-otte piger med krydsede ben stod foran dasset. Den forreste lagde øret mod døren og bankede på.

„Hallo? Er du snart færdig? Vi har ikke hele dagen.“

Intet svar.

Der gik et par øjeblikke før sammenhængen gik op for Sky. Et stort smil bredte sig på hendes læber på omtrent samme tid som hun fik ideen til at gøre Wilcock von Leaks god igen. Hun masede sig hen til pigen og satte en bekymret mine op.

„Det kan komme til at tage noget tid,“ sagde hun alvorligt. „Wilcock sidder derinde med en forfærdelig mavepine.“

Til pigernes væmmelse beskrev Sky i detaljer hvilke kvaler den stakkels baronson led på den anden side af døren.

Derpå travede hun ind i spisesalen med et skælmsk glimt i øjnene og snuppede to tallerkener. Løbeturen havde trods æbletærten gjort hende dragesulten, og hun tog plads i madkøen.

Da det blev hendes tur, holdt hun de to tallerkener frem mod madmor Mawd.

„Jeg lovede at hente en portion til ... øh ...“ Sky havde glemt sine klassekammeraters navne. Hun valgte det første pigenavn som dukkede op i hukommelsen. „Lucretia.“

Madmor Mawd skovlede de to tallerkener fulde af fiskestuvning, og Sky fandt en ledig plads for enden af spisebænken.

SKYRIEL

I timen over middag var Sky så propmat at hun faldt i søvn hen over skolepulten. Hun blev vækket af en nivende smerte i venstre øre. Lærer Bravin nev hårdt, især når han var rasende.

Sky satte sig op med et hyl.

Efter denne dag fandt hun det ikke længere nødvendigt at fortsatte skolegangen. Det var ikke svært at bilde lærer Bravin ind at Alainon var enig.

I stedet for at gå i skole udforskede Sky landsbyen og klippekoven. Hun gik på besøg på Bukkens Horn og hørte Tullivan fortælle historier. Hvis han ikke var der, sneg hun sig ind i værkstederne på havnen og iagttog hvordan man reparerede tovværk, sejl og fiskegarn.

Det lykkedes hende et par enkelte gange at snyde madmor Mawd til en ekstra portion på skolen, men det var meget risikabelt at snige sig ind til frokostpauserne, så i stedet blev hun rigtig god til at liste sig ind i spisekammeret hos Drords indbyggere og stjæle lidt brød eller fisk omkring frokosttid.

Dagene føltes længere uden skolen, og Sky længtes oftere hjem. En morgen sneg hun sig om bord på en fiskekutter. Hun gemte sig i lastrummet og kom først frem da de var langt ude på havet.

„Jeg vil gerne sejles hjem til øen med det store slot,“ forkyndte hun til de overraskede fiskere. Hun kendte ikke sit slægtsnavn eller navnet på sin hjemstavn. Moderen havde hun altid kun kaldt moder.

Et par af fiskerne skraldgrinede over pigens upræcise ønske,

SKYRIEL

men skipperen blev vred.

„Vi kan ikke have små børn rendende her på skibet. Under dæk med dig, forbandede horeunge.“

Sky blev så vred at det snurrede i hendes knyttede næver. Hun ønskede af al magt at fiskerne ikke ville fange noget.

Da de nåede Josil samme aften, var ønsket gået i opfyldelse. Ikke en eneste fisk var gået i nettet. Skipperen var rasende og beskyldte hende for at være en heksetøs.

„Magikerlort,“ råbte han efter hende. Hun satte i løb hen ad molen.

Det var sådan det begyndte.

SKYRIEL

KAPITEL 2

Hun nærmede sig langsomt øens eneste by med det sigende navn Drord. Alene udtalen kunne få hende til at brække sig. Smilet falmede. Landsbyens små huse langs havnen var malet i lyse gule, blå og grønne nuancer, og en fremmed ville måske have fundet dem charmerende. Hos Sky fremkaldte synet dårlige minder.

Alainon var ude af sig selv af bekymring da hun endelig kom hjem fra sin første tur til havs. Det var langt efter solnedgang.

„Hvor har du været, Skyriel?“

Han brugte kun det lange navn når han var virkelig vred. Sky skævede nervøst til ham. Hans hvide øjenbryn samlede sig om en streng rynke i panden.

„Ude at fiske.“

„Jeg har ledt efter dig. På skolen har man ikke set dig i dage-

SKYRIEL

vis. Mester Bravin fortalte at du er holdt op med at komme der.“

Sky mødte hans blik. Hun ledte efter en hurtig forklaring.

„Jeg behøver ikke gå der mere,“ svarede hun. „Jeg har lært at læse.“

Alainon skulle til at smække hende en lussing, men hånden tøvede i luften. Bemærkningen så ud til at minde ham om noget, og ansigtet faldt i mildere folder.

„Jaså?“

Alainon ville have hende tilbage til skolen. Sky gik modvilligt med til det. Efter hans ordrer skulle hun følge nøje med i undervisningen og svare oprigtigt på alt hvad mester Bravin spurgte om. Alainon lovede det ville mindske kedsomheden.

På sin vis fik han ret. De andre elever kom til at hade den usandsynligt begavede femårige som svarede på alle mester Bravins spørgsmål, men timerne føltes ikke længere så lange.

Det var en anden sag med spisepausen. Wilcock von Leaks havde overraskende nok ikke fundet Skys historie med mavepinen og den lange kø foran dasset morsom. Den niårige adelsknægt havde allerede så fine fornemmelser at han mindede om en vigtig hane når han med begge hænder foldet bag ryggen og brystet skudt frem patruljerede skolegården med løftet hage.

Man kunne måske tro at en ægte adelsmand ville trække på skulderen af den lille spøg, men så kendte man Wilcock dårligt. Hans havfarvede blik frøs til is ved synet af Sky, og han fandt det perfekte øgenavn til hende. Magiker. Et ord de

SKYRIEL

voksne varede sig for at sige højt. Der lå uhyggelige minder og bloddryppende historier i det ulyksalige ord, og mange gjorde Gudindens tegn for sig bare ved at høre det.

Det gjorde naturligvis kun Wilcocks nyeste skældsord endnu mere chokerende og effektfulde. Magikertøs. Magikerlort. Magikerfisse.

Langt borte mod øst i kongestaden Kronenhal henrettede man magikere på de mest bestialske måder. Voksne talte ikke om det når der var børn til stede, men Wilcock havde lyttet ved dørene, og han holdt af at underholde med de grusomme detaljer i spisepauserne.

En rand af nysgerrige drenge samlede sig om ham når han fortalte om uhyrlighederne. Han havde netop hørt at tre magikere var blevet brændt levende for deres onde gerninger. Deres skrig havde fået glas til at splintres og børn til at græde blod, sagde han. Der gik et gys gennem tilhørerne. Sky lyttede uden at se på ham. „Magikerne er listige som rotter. Man ved aldrig hvor man har dem,“ forklarede Wilcock. „Og så er der det klamme ved dem at de er mistænkeligt gode til bogstaverne.“

Han sendte Sky et langt blik.

„De bruger deres magi til at narre os,“ fortsatte han. I et lysere, mere spøgefuldt tonefald afsluttede han sit foredrag. „Er det egentlig ikke underligt at en tøs som Skyriel Domwizdatter er så god til at læse?“

De følgende dage fortalte han mere om magikerne. Han spærrede øjnene vidt op og gennemborede tilhørerne. De mindste slog blikket ned og turde ikke se op når hans stemme slog over i det dir-

SKYRIEL

rende råbeleje der gjorde alle stille. Han nød opmærksomheden, og det irriterede Sky ud over alle grænser. Han mindede hende om en ekkofugl der gentager hvad andre har sagt, men uden selv at forstå. Ordene som kom ud af hans mund lød fremmedartede og fulde af trusler. Måske netop derfor troede de andre elever hvert et ord.

Snart vidste alle at magikere var beregnende, løgnagtige og svigefulde. Det betød at ingen kunne stole på dem. Lidt ligesom med Skyriel Domwizdatter, sagde Wilcock, den eneste af klassekammeraterne der insisterede på at sige hendes fulde navn hver gang han omtalte hende. 'Hun er en lystløgner af værste skuffe'. Selv ikke et velrettet spark mod Wilcocks mest smertefulde sted kunne forhindre at hans historier om hende begyndte at gøre indtryk. En sammenhæng var ved at gå op for de andre elever. Der var en naturlig forklaring på den nye piges unaturlige intelligens.

Langsomt, men sikkert fik Wilcock spredt rygten at hun var magikertøs, selvom hun ikke ejede en eneste magisk evne.

Men ordet hang ligesom ved. Selv de voksne begyndte at sende mistroiske blikke i hendes retning når hun gik gennem Drord.

I skolen måtte hun sidde alene. Som en bevidst provokation fortsatte Sky med at svare rigtigt på lærer Bravins spørgsmål. Hun ville ikke lade sig kue. Hver hånlig kommentar styrkede hendes lyst til at lære mere end de andre. Hun læste i Alainons bøger og kunne ofte forklare en sammenhæng bedre end lærer Bravin.

SKYRIEL

De andre børns fjendtlighed blev værre. Sky blev mere ilter og udviklede en enestående evne til at opfinde sårende og fornærmende skældsord.

„Myggeæder, svampetud, mugånde, drageøre, myrehjerne.“

Wilcock og hans slæng gav hende nogle gange task i spisepauserne, selvom hun var en pige og yngre end dem.

Sky fortsatte med skældsordene, og selv hvis hun havde fået klø, havde hun en håndfuld friske parat dagen efter. De skulle ikke tro hun var bange for dem.

„Teubarianske troldenumse, bumseterte, fiskeøje, Wilcock tyndskider.“

Sidstnævnte gav hende et blåt øje og truede med at skære hende i småstykker og bruge hendes lig som madding til hajer.

Sky rakte tunge og fandt på flere ord.

„Slaptorsk, vimseskørt, dværgepik.“

Efter skole hjalp pigerne deres mødre med huslige sysler, og drengene hjalp deres fædre med at rimpe garn, lakere fiskerbådene og efterse fiskergrejer. Én gang om ugen trænede de fægtning med ridder Stefanus. Sky så længselsfuldt til fra skovbrynet. Håndarbejde sagde hende ingenting, og det var heldigvis ikke en opgave som Alainon anede eksisterede. Våbenbrug var noget ganske andet. Hun havde en intuitiv forståelse for kroppens balancekunst og føddernes arbejde i fægtning, og siden hun ikke selv kunne få gavn af sine fif, kunne hun da bruge drengenes fejltrin i nye skældsord.

SKYRIEL

„Ridder runkenrøv, fægtemester skvatmikkel, snublejunkereren.“

Skys blå mærker, næseblod og et hævet blåt øje gav Alainon anledning til en del bekymring. Han spurgte hende ikke ud, og hun fortalte ingenting selv, men en dag sagde han at hun ikke længere behøvede at gå i skole.

Sky mindedes dagen med lettelse. Det var mange år siden, men fra da af havde Alainon selv undervist hende, og hun havde været fri til at strejfe omkring som hun ville.

Hun rettede atter blikket mod landsbyen. Der begyndte at komme liv på havnen. De gamle fiskerbåde skulle ud på dagens togt, og en flok drenge i korte sejldugsbukser og skindveste stod parat til at tage imod hyre på kajen.

Uden for pakhuset sad tre mørkhårede josilpiger med hvide tørklæder om håret og smilede til de solbrændte drenge. De skulle forestille at reparere garn, vidste Sky, men det blev ikke til meget så længe drengene underholdt med brydekampe, længdespyt og kraftspring hen ad molen.

En lille del af hende havde lyst til at gå derned og være med. Grine med pigerne og råbe flabede kommentarer til drengene. Føle sig som én af flokken, som en helt almindelig 16-årig. Men det kunne hun naturligvis ikke. De ville sikkert jage hende væk. Landsbyboernes mistro til hende var kun blevet større med årene.

Hun gik ned ad bakken og drejede til højre væk fra havnen, omhyggelig med ikke at blive set nede fra byen. Røgen fra smedjen nåede hende før hun kunne se det hvide, strå-

SKYRIEL

tækte hus. På det lange, flade stykke bag bygningen var en flok drenge på hendes egen alder i færd med at træne sværdkamp. Hun genkendte én af dem, Lovel Federics lillebroder, Serf.

Serf pralede med at skulle være væbner ligesom sin højtærede storebroder, Lovel, der var blevet udvalgt til at tjene et fornemt adels hus på den anden side af havet. Hvad hed de nu?

Winstone-slægten.

Navnet klingede af svundne tider og fik hende til at tænke på en ridderborg med vindebro og voldgrav. Hun lagde hænderne på hoften og så vurderende på Serfs anstrengelser.

Jeg kunne afvæbne ham på et øjeblik hvis bare ridder Stefanus ville lade mig træne sammen med dem.

Ubevidst kopierede hun ridderens fodarbejde mens han rettede på drengene. Hun kunne ikke høre hvad de sagde, men hendes skarpe blik opfattede hver forandring i hans kropsholdning.

En smerte i baghovedet fik hende til at miste balancen, og hun snublede over sine egne ben.

„Ej, se hvor fint hun danser,“ råbte en stemme bag hende. „Det må da vist være selveste snublejunkereren.“ Der lød latter.

Hun tog sig til baghovedet hvor stenen havde lavet hul, og registrerede ikke uden en vis stolthed at hendes gamle skældsord var gledet ind i gadedrengenes beskidte sprog.

SKYRIEL

Hun kom på benene i en fart og greb ud efter buen over skulderen med højre hånd. Hendes fingre lukkede sig om ingenting. Buen var faldet på jorden.

Fire beskidte drenge med sten i hænderne stirrede på hende. De var yngre, højst fjorten, men de var i overtal.

„Der har vi jo heksetøsen. Er du ved at lære at danse?“ spurgte den ene.

Sky kastede et sideblik i retning af buen, men det skulle hun ikke have gjort. Drengen snuppede den og holdt den i vejret som et trofæ.

„Er det den her du vil have?“ spurgte han.

„Giv mig den hvis du ikke vil have en pil gennem hjertet, din lille gnom,“ snerrede Sky.

„Jeg tror hun er forelsket,“ sagde drengen. De andre lo. „Prinsesse mugånde vil sende en kærlighedspil i min retning. Er det ikke sødt?“

Sky gengældte hans stirren. Hvis et blik kunne dræbe.

„Giv mig den,“ gentog hun.

De fire drenge gik et skridt nærmere. Hun så fra den ene til den anden. Hvor store var hendes chancer?

Endnu et skridt.

„Bliv hvor I er,“ sagde hun og løftede hånden. „Læg buen på jorden og forsvind. Ellers kaster jeg en forbandelse over jer.“

Tre af drengene tøvede. Hun havde ramt lige ned i alle løgnehistorierne der blev fortalt om hende.

„Tror du jeg er bange for en pige? Du er ikke mere magi-

SKYRIEL

ker end jeg er. Vis mig dit bryst så får du den igen," sagde drengen med buen og gik et skridt nærmere. Han blinkede til de andre.

Sky stirrede forbløffet på ham. Hendes bryst? Det måtte være en udspekuleret måde at håne hendes udseende på. Hvorfor sagde han det ikke bare ligeud? Ormemanke. Barkbæst. Hæslige vanskabning. Det var hun vant til.

Hun vidste de hadede hende for hendes hidsige temperament. For at være klogere og mere flabet end dem. For at være tilflytter og tale med en bondsk accent. Især for at være magiker, selvom enhver vidste at der ikke længere var flere tilbage i hele Ovanerriget, takket være kong Faustus. Det havde hun hørt Alainon sige til Tullivan for nylig.

Hun kneb øjnene sammen, men var for overrumplet til at finde et spydigt svar.

„Ved du hvad man siger nede på kroen?“ spurgte drengen. Triumfen i hans øjne afslørede at han havde gemt det bedste til sidst.

Sky mærkede en summende fornemmelse i fingrene som rasende hvepse lige under huden. Hvor længe kunne hun holde dem tilbage?

„Man siger du sutter pik på Tullivan Tofinger for tre kobberovaner og et glas regnbuesaft til at tage den grimme smag.“

Drengene lo. Sky knyttede hænderne.

Lad være, Sky. Det er det han venter på. Lad være, lad være, lad være.

SKYRIEL

Vreden løftede sig indeni som en tidevandsbølge. Højere og højere, stadig mere ustyrlig og vild, indtil den knækkede over og den buldrende brænding skyllede den sidste rest af selvkontrol bort.

„På Domwiz gør hun det naturligvis gratis.“

SKYRIEL

KAPITEL 3

Skys knytnæve ramte hans kæbe med en knasende lyd. De væltede om på jorden, og de andre drenge kastede sig ind i kampen. Hun boksede ud efter dem i blinde så hårdt at det sang i fingerknoglerne. Hun lo forpustet når hendes knyttede næver sank ind i blødt kød eller ramte deres knogler så det gav efter i albueleddet.

Gjorde det ondt, hva? Slamslikker!

Hun spyttede, sparkede, nev og bed i en tåge hvor smerten fra drengenes slag og spark gled i baggrunden og blev ligegyldig. Hun fik fat i en øreflip og bed til af al kraft. En af plageånderne slap øjeblikkeligt og stak i et hyl, men drengenes anfører flåede hendes bluse itu og gloede på hendes bare bryster mens en anden holdt hendes arme.

„Kan du se den?“ spurgte ham som holdt hende.

Sky vred sig og sparkede ud efter anføreren.

SKYRIEL

„Kujon!“ råbte hun og fnøs for at få blodet ud af næsen. „Tør du ikke mere?“

Drengen ignorerede hende og trak på skuldrene som svar på den anden drengs spørgsmål. „Det er ikke til at se for alt blodet,“ sagde han. „Hun er garanteret ikke mere magiker end jeg er.“

„SÅ ER DET GODT, DRENGE!“ tordnede en stemme bag dem. „Kan I se at skrubbe af før jeg forvandler jer til sten!“

En kutteklædt gammel mand med langt, hvidt skæg og hår hamrede sin vandrestok i jorden, og luften omkring dem blev isnende kold. Drengene tog sig hylende til hove-derne og løb ned ad bakken mod Drord.

Alainon Domwiz rakte Sky hånden og hjalp hende op at stå.

„Hvilke artigheder underholdt du dem med denne gang?“ spurgte han uden at se på hende.

Han rettede taktfuldt blikket mod landsbyen.

Sky stoppede rasende sin forrevne bluse ned i bukserne.

„Det var ikke mig der startede.“ Hun spyttede en blodig klat ud på jorden og tørrede sig under næsen med bagsiden af hånden. „Du tror ved Gudinden altid det er mig der kommer op at slås.“

„Ja, det er da ikke mig,“ mumlede den gamle.

„Du hørte ikke hvad de sagde,“ råbte Sky. „Hvis du havde hørt hvad de sagde om Tullivan Tofinger og dig, ville du have slået dem ihjel på stedet. Det ville jeg selv hvis jeg havde haft min ...“

SKYRIEL

Hun fik øje på buen. Den var knækket over i to. Pilekoggeret havde fået en ordentlig bule, og pilene lå spredt på jorden.

Hun blinkede mange gange for at standse de vredesårer der var på vej. Den hjemmelavede bue af nøje udvalgt vescustræ som havde kostet hende mange timers arbejde sidste vinter, var ødelagt. Hun samlede stumperne sammen med rystende hænder.

„Lad os gå hjem,“ sagde Alainon og lagde en hånd på hendes skulder. Sky var ikke forvænt med kærtegn og blev overvældet over berøringen. Hun havde imidlertid ikke i sinde at vise svaghed og rev sig løs.

„Det er ikke mit hjem, jeg hører ikke til her. Jeg ville ønske jeg kunne sejle væk fra den her forbandede ø og finde nogen der faktisk holder af mig.“

Alainon gned sig over ansigtet med et forpint udtryk og sukkede. Han så mod himlen.

„Ved Oras,“ sagde han. Hun svarede ikke. „Skyriel ...“ Det var sjældent han brugte hendes lange navn, og Sky ville normalt have bemærket den pludselige uro i hans stemme, men hun lod sig ikke afbryde.

„Hvorfor kan jeg ikke blive væbner for et hus i Askarien eller Ovanien? Er jeg måske ikke den bedste skytte på Josil? Kan kong Eisenhart ikke bruge mig i sin hær når han rejser på togt mod Teubar eller hvor de ellers sejler hen? Jeg vil hellere dø i kamp end at rådne op herude blandt fiskere og overtroiske sladretasker.“

SKYRIEL

„Skyriel, lyt til mig.“ Alainons dæmpede stemme var ladet med intensitet.

Sky gik i retning af hans hytte, men hun var for opslugt af sin egen harme til at lade emnet ligge. Måske ønskede hun ubevidst at fremprovokere en reaktion, at få den gamle mands stoiske facade til at krakelere.

„Der må findes andre som mig et sted derude. Jeg er så meget bedre end de simple mennesker her. Jeg hader dem. De hader mig.“

Alainon fulgte efter hende i et roligt tempo, men hans blik søgte hele tiden mod himlen. Hans næste ord var så uventede at Sky måtte standse og sikre sig at hun havde hørt rigtigt.

„Skyriel, det er på tide du hører sandheden om hvorfor du blev sendt hertil.“

Hun vendte sig mod ham. Ville hun nu endelig få det at vide? Vreden fordampede. Hun nikkede forsigtigt af frygt for at han ville ombestemme sig ved lyden af hendes stemme.

Alainon gjorde ikke mine til at uddybe yderligere, men pegede i stedet mod himlen med sin vandrestav.

Vældige uvejrsskyer havde samlet sig, og først nu bemærkede hun at det var blevet mørkt, selvom det stadig var formiddag. Det så ud som om et voldsomt regnvejr kunne ramme øen når som helst. Men det var ikke et sædvanligt uvejr. Lige over deres hoveder var et skarpt aftegnet hul i skydækket. Det havde form som en drage. Gennem dens åbne mund skinnede en solstråle.

SKYRIEL

Sky havde aldrig set noget lignende. Selvom Alainon sjældent svarede på hendes spørgsmål, kunne hun ikke holde sin undren tilbage.

„Hvad *er* det?“

Han sukkede.

„Jeg troede aldrig jeg skulle opleve dette.“

„Opleve hvilket?“ spurgte hun, nu fuldt bevidst om at have overtrådt den uskrevne regel. Alainons bekymrede ansigtsudtryk og uventede åbenhjertighed gjorde hende ængstelig. For første gang siden sin 16-års-fødselsdag følte hun at hun stadig havde brug for den gamles beskyttelse. Uroen blev ikke mindre da Alainon stik imod sædvane svarede hende uden omsvøb.

„Det er et dragevarsel, er jeg bange for.“

SKYRIEL

KAPITEL 4

Et tusmørke lagde sig over øen, kun afbrudt af den fluorescerende blå stråle der strømmede fra himmeldragens mund.

De skyndte sig hen over den stenede sti og passerede den første bræmme af træer, men synet i rydningen fik dem til at standse. Domwiz' hytte lå som den havde gjort i en menneskealder. De svære planker af mørkt oldtræ, de små vinduer, den hesteskoformede dør og det gyldne stråtag lignede sig selv.

Men strålen fra oven badede hytten i et grelt, blåligt skær som stod i skarp kontrast til det gråsorte mørke der omgav skoven. Himmelvarslet pegede umiskendeligt på hytten.

Alainon udstødte et gisp og bøjede sig forover som havde han fået et slag i maven. Vandrestokken faldt til jorden. Han satte de krogede hænder på knæene for at holde balancen.

„Nu sker det,“ stønnede han, hivende efter vejret. De hvide

SKYRIEL

hårtjavser var i uorden, han så ældet ud. Der gik lidt før han rettede sig op. Sky stillede sig tæt ved siden af ham så deres skuldre rørte hinanden.

„Hvad foregår der, Alainon? Er vi i fare?“ spurgte hun lavmælt. Hun havde lyst til at han skulle lægge armen om hende.

„Giv mig min stok, og lad os gå ind,“ svarede han. „Tiden er inde. Jeg burde have vidst at vi ikke kan gemme os for altid.“

Hun samlede staven op, rakte ham den og fulgte med ind i hytten. Han skød slåen for døren og bad Sky trække gardinerne for vinduerne.

Hun var glad for at lukke himmelvarslet ude og tilbød at lave dem noget varmt at drikke. Alainon nikkede og gav sig til at stoppe sin pibe. På en hylde over ildstedet stod en blå krukke med tørrede blade til den særlige te de drak når det var tordenvejr. Den dæmpede uroen. Selvom varslet hverken knitrede eller bragede, trængte Sky til noget velkendt og beroligende.

Hun dryssede en håndfuld blade ned i to lerkrus og hældte vand i en gryde.

„Ved du hvorfor du kom hertil?“ spurgte Alainon lidt efter.

Sky så vagtsomt på ham hen over kobbergryden. Hvor mange gange i årenes løb havde hun ikke plaget ham om at få mere at vide når uvisheden var ved at æde hende op?

Enten var dette en ordfælde der krævede et listigt svar, eller også måtte han være blevet forkalket siden i går. Hun tog

SKYRIEL

sig tid til at svare, nøjagtig sådan som han altid selv gjorde. Alainon gav sjældent et klart svar, og næsten aldrig lige efter man havde spurgt, hvilket fik hendes indre hvepsebo til at stikke i hele kroppen af utålmodighed og ustyrlig irritation.

Endnu før hun åbnede munden, slog det hende at spørgsmålet også kunne forstås på en anden måde. Måske mente han: Har du på trods af min tavshed selv regnet ud hvorfor du kom hertil? Det gav mening. Netop sådan et spørgsmål ville Alainon stille.

Hun så ham fast i øjnene.

„Naturligvis.“

Hun hældte kogende vand i de to krus og tog dem med hen til Alainon. Han tog imod sin kop uden at vende blikket fra ilden. Sære skygger dansede i hans ansigt. Hun satte sig i sivstolen ved siden af og tog en slurk af sin te før hun talte.

„Jeg ved at jeg var fem år da jeg kom hertil, for det første år bildte jeg mig ind at min moder ville komme og hente mig på min 6-års-fødselsdag hvis jeg havde lært at opføre mig ordentligt. Da hun ikke kom, tænkte jeg at til min 7-års ...

Det var sommer. Vi var på en stor borg. Der sad en grøn vimpel i spiret over hvert hjørnetårn, og vindebroen over voldgraven var nede. Det må have været fredstid.

Min moder havde besøg af en fornem familie. Som sædvanlig skulle jeg blive på værelset. Ingen måtte jo se mig. Men jeg kedede mig. Og jeg var nysgerrig efter at se de frem-

SKYRIEL

mede. Sådan en chance kunne jeg ikke lade passere. Da jeg troede det var sikkert, listede jeg mig ud.

Jeg sneg mig ned mod riddersalen langs den indre borgmur. En dreng på min egen alder gik baglæns ind i mig da han var ved at liste væk fra sine forældre.

Vi faldt og kunne ikke lade være med at grine. Drengen hed Arcani. Han var det første barn jeg nogensinde havde mødt. Jeg glemmer aldrig hans nævenyttige, lyshårede englefjæs.

„Hvorfor går du med kårde?“ spurgte han. „Er det et legetøj for piger?“

„Jeg fægter bedre end dig,“ bed jeg ham af.

„Det tror jeg nu ikke,“ sagde han. De lyse krøller faldt ned i hans pande, og han sendte mig et bredt smil. Han var sådan en dreng der altid havde fået at vide hvor køn han var.

Jeg spyttede i jorden.

„Du er bare bange for at tabe.“

„Vel er jeg ej. Kom vi fægter ... der!“ Med sin kårde pegede han på randen af voldgraven.

Jeg fulgte efter ham over vindebroen.

„Hvad får jeg hvis jeg vinder?“ spurgte jeg.

„Det gør du ikke,“ sagde han.

Vi stillede os på kanten af voldgraven med ansigtet mod hinanden. Skråningen var stejl, næsten lodret. Jeg skævede til vandet på min højre side. Det havde en klar grønlig farve og dannede et perfekt spejl af borgen.

„Kan du svømme?“ spurgte Arcani.

Han tøvede med at gå helt hen til kanten.

SKYRIEL

„Næsten,“ løj jeg. „Er du bange?“

Han rystede på hovedet, og vi trak blank. Han havde en smuk kårde, meget fornemmere end min, men jeg var stærkere. Jeg fægtede som gjaldt det døden. Med ét mægtigt hug slog jeg kården ud af hånden på ham. Han greb instinktivt ud efter den, men fik overbalance.

I nogle lange øjeblikke håbede jeg at han ville genvinde balancen og lade kården falde, men det var for sent. Ærgrelsen i hans ansigt over den tabte kårde veg for frygten.

Han skreg.

Det lød gennemtrængende højt, som en fugl eller måske en lille pige. Jeg stod som lammet. Skriget standsede brat, og jeg dristede mig til at se ned i voldgraven. Det grønlig vand havde opslugt ham. Intet spor af lille, nævenyttige Arcani.

Uden at tænke hoppede jeg i vandet efter ham. Det var koldt, og jeg gik i panik. Jeg ville skribe, men fik vand ind i munden. Ind i næsen. Jeg havde hørt om drukneulykker og vidste at mennesker der får vand ind i brystet dør.

Men det skete ikke. Det kolde vand strømmede ud og ind ad min næse og mund som luften når jeg trak vejret.

Så fik jeg øje på ham. Han havde lukkede øjne, og kroppen var slap. Med uøvede bevægelser svømmede jeg hen mod ham og hev ham med op til overfladen. Til vores held havde voldgraven en smal bred til borgsiden, og her trak jeg ham hen.

De voksne havde hørt Arcanis ildevarslen skrig, og nu

SKYRIEL

kom de alle sammen løbende. Tjenestefolk, drengens forældre, stalddrengen, vaskekonen. Jeg blev skubbet til side, og vaskekonen satte sig på hug ved siden af Arcani og blæste luft i ham. Han kastede vand op, og øjnene stod ud af hulerne i hans blege, blålige ansigt.

Ingen talte til mig. Ingen skældte mig ud. Først næste morgen da min moder tog mig på skødet og fortalte at jeg skulle på en spændende rejse, gik det op for mig hvor vrede de alle sammen var.

„Lever Arcani?“ spurgte jeg. Hele natten havde mine tanker stillet mig dét spørgsmål og forhindret mig i at sove. 'Hvis han er død, er det min skyld', blev jeg ved med at gentage indtil jeg endelig faldt i søvn kort før solen stod op.

„Ja, Sky, han lever. Takket være dig. Uden din hjælp ville han have været død.“

Sky tog en slurk af sin te for at opløse den hårde klump i halsen.

„Jeg skulle aldrig have reddet ham,“ sagde hun og kneb øjnene sammen. „Jeg tror min moder vidste hvad jeg havde oplevet under vandet, og dét gjorde hende så bange at hun aldrig mere ville se mig. Min forbandelse sendte mig hertil.“

Hun kastede et stjålent blik på Alainon. Hans ansigt var fuldt af smerte, og øjnene var fugtige. Undrende indså hun at historien havde bevæget ham.

„Er det virkelig hvad du tror?“ spurgte han og tørrede øjnene med en vejrbitd, kroget hånd dækket af tykke blodårer.

SKYRIEL

Den rystede svagt. „Mine fejltagelsers dimensioner begynder at gå op for mig. Hvor har jeg dog grebet det forkert an.“

Han tændte sin pibe og røg en stund i tavshed. Sky ventede på hans svar, men vidste det ikke nyttede at presse ham. Hendes forklaring var åbenbart forkert, men uanset hvordan hun vendte og drejede minderne, kunne hun ikke fremmane en anden der var mere sandsynlig.

„Din rejse til Josil havde intet med Arcanis ulykke at gøre,“ sagde Alainon.

SKYRIEL

KAPITEL 5

Han hentede en kiste som stod øverst på stuens bogreol. Sky havde tit undret sig over hvad der var i den, men den var låst, og Alainon havde hidtil nægtet at fortælle hvad den gemte. Da hun var mindre, troede hun den var fyldt med honningkager som Alainon ikke ville dele med hende.

Han drejede på låsens tre skiver, og den gik op med et lille klik. Sky tog sig i at strække hals da han lettede på låget.

Indeni lå en gammel bog med et rødt fløjlsomslag. Han tog den op og lagde den i skødet.

„Jeg købte den af en teubariansk antikvarboghandler ved det store høstmarked i Kronenhal et efterår for længe siden. Det er en eventyrbog på teubariansk som jeg dengang tænkte på at få oversat til ovannisk. Omslaget var så smukt at jeg blev nødt til at eje den.“

Hans pegefinger kærtegnede det røde fløjl.

SKYRIEL

„Det var nu først efter jeg kom til Askarien og fik ansættelse på Stormenborg hos borgfrue Aelizia Askarion, at jeg fik tid til at læse den. Jeg husker tydeligt den aften jeg begyndte. Det må have været et halvt års tid efter min ankomst.“

„Det var en mørk vinteraften, og den første sne faldt uden for vinduet i store dunede totter. Ilden i kaminen blussede op indimellem når et kraftigt vindstød trængte ned gennem skorstenen. Det var som om stuen ikke rigtig ville blive varm, eller måske var det ængstelsen som gjorde mig kold.

Jeg var egentlig slet ikke i humør til at læse, men sove kunne jeg heller ikke, for det var lysnat. En ganske særlig én af slagsen.

Den nat skulle borgfruen nemlig give lys til sit første barn, men kun jeg og de nærmeste tjenere vidste det. Normalt ved en lysnat tænder man lys i alle vinduer for at barnet kan finde vej til den rigtige verden. Lysene holder onde ånder borte og er samtidig en tak til gudinden Ora. Men vi kunne ikke tænde lys fordi det skulle foregå i hemmelighed.

Det skabte utryghed blandt de betroede. Meget kunne gå galt den nat. Hvis borgfruen døde under fødslen, ville Stormenborg være uden overhoved indtil generalen vendte hjem fra sit felttog. En uhyre sårbar situation for et af Askariens vigtigste forsvarsværker.

Jeg ville gerne have hjulpet til ved lysnatten, men mænd har intet at gøre der, så jeg lå i mit kammer og læste i den røde bog for at adspredde tankerne. Jeg besluttede at holde mig vågen for

SKYRIEL

det tilfælde at der blev sendt bud efter mig.

På et tidspunkt ville jeg lægge mere brænde på ilden, og jeg kom tilfældigt til at se ud ad vinduet. Jeg håbede dagslyset snart ville komme. Alt ser mindre dystert ud når solen først er oppe. Men det var stadig nat. Fra vinduet kunne jeg se over mod østtårnet hvor borgfruen lå. Jorden var dækket af sne.

Jeg lagde brændeknuden på ilden og gik tilbage mod sengen, men et glimt i øjenkrogen fik mig til at vende mig mod vinduet igen. Ved det østlige tårn fik jeg øje på en blå stjerne på sneen.

Den blå stjerne er et magisk symbol som går mange århundreder tilbage. En del af mig ønskede at tro at nogen havde tændt bål neden for tårnet. Men hvem skulle det være? Ingen vidste besked om lysnatten. Den anden, den magiske side af mig, var fuldkommen klar over at dette var en slags varsel.

Jeg iklede mig min rensdyrpels og gik udenfor.

Da jeg kom helt tæt på, kunne jeg tydeligt se at den blå stjerne var en genspejling af en tilsvarende på himlen.

Tilbage i mit sovekammer kunne jeg ikke frigøre mig fra den tanke at jeg burde fortælle borgfruen hvad jeg havde set. Men det var udelukket at forstyrre fødslen. Jeg vidste at der lå en gammel bog om varsler i Stormenborgs bibliotek, men for at komme ind måtte jeg have fat i portnøglen, og jeg ville ikke ulejlige en vagt så sent når jeg ikke var sikker i min sag. Biblioteket måtte vente til næste morgen.

Altså satte jeg mig og læste videre i den røde bog, endnu mere urolig end før.

SKYRIEL

Der gik dog ikke længe før endnu et varsel tvang mig ud i kulden igen. Denne gang stammede det fra bogen. Stik imod traditionen og alle forskrifter gik jeg over til østtårnet igen og fik tjener Fegomin til at lukke op. Han var meget imod det, men til sidst lod han mig slippe forbi, og jeg gik med tunge skridt op ad de hundrede trin.

Der var foruroligende stille i tårnet.

Borgfruen havde netop givet lys til en lille pige som lå svøbt i et hvidt klæde på hendes bryst. Aelizias øjne var lukkede, og et øjeblik frygtede jeg at hun var død.

„Borgfrue Askarion,“ sagde jeg. Min stemme svigtede og blev en hæs hvisken. „Det er mig, mester Domwiz.“

Hun slog øjnene op. Angst og forvirring fik hendes blik til at flakke.

Jeg bad om lov til at tale med Aelizia i enrum, og så forklarede jeg om de to varsler jeg havde været vidne til. På trods af den totale udmattelse oven på fødslen, var Aelizia klar nok i hovedet til at indse at den lille pige måtte holdes skjult for at sikre at hun ikke blev slået ihjel.

Det blev bestemt at ingen af de betroede tjenere måtte omtale dig eller kende dit navn, og kom der fremmede til borgen, skulle du gemmes af vejen så ingen fik dig at se. Aelizia håbede at det var nok til at sandheden aldrig ville nå hendes fader, general Askarion. Varslerne var foruroligende, men Aelizia mente at hvis du blev forskånet for den magiske verden, ville profetien ikke gå i opfyldelse.

I fem rolige år fik hun ret, og jeg begyndte at tro på at en

SKYRIEL

moders kærlighed virkelig kunne ændre de gamle guders vilje. Men en forårsdag i dit femte leveår kom der dårligt nyt fra Kronenhal.

Det var en tidlig morgen og Aelizia vågnede med en følelse af uro i kroppen. En forudanelse om at noget slemt snart ville ske fik hende til at stå op og klæde sig på, skønt det endnu var mere nat end morgen.

En gåtur i haven ville forhåbentlig drive de dystre tanker på flugt. Hun snørede den grønne kjole til bagpå og lod sit lyse hår hænge. Sandsynligheden for at træffe nogen, mand eller kvinde, så tidligt var lille.

Hun kastede et blik ind gennem døråbningen til værelset ved siden af hvor en tofarvet manke og en lille hånd stak frem mellem puderne. Aelizia smilede flygtigt, men den knugende angst frøs læberne fast i en grimasse.

Hun lukkede forsigtigt døren, tog en grøn kappe om skuldrene og forlod den sovende pige.

Morgenluften sendte en frisk brise ind i borggården, og Aelizia satte kurs mod haven.

Et fugleskrig fik hende til at løfte blikket. En hvid måge med en brun stribe ned langs ryggen kredsede om østtårnet. Hun genkendte den.

Stjernemågen havde en sjælden farvekombination og tilhørte hendes tjener Fegomin som for tiden opholdt sig i Kronenhal. Aelizia strakte hånden frem som tegn til mågen, og kort efter landede den på hendes arm.

SKYRIEL

Hun pillede brevet af dens ben og lod den flyve. Åndsfraværende gik hun ind i haven. Der var tændt en havefakkel ved siden af bænken hvor hun satte sig og læste.

Brevet var ganske rigtigt fra Fegomin.

HØJAGTEDE MEDONETTA!

NOGEN HAR RØBET JERES HEMMELIGHED OM PRINSEN AF PELLICIENTES, OG RYGTET HAR REJST LANGS FLODEN HELT TIL GADALLIEN HVOR DET ER NÅET GENERALENS ØRE. HAN ER BLEVET SET I KRONENHAL HER TIL AFTEN I ONDT LUNE OG ER PÅ VEJ TIL STORMENBORG MED KURERHEST.

Der gik en ufrivillig gysen gennem Aelizia ved tanken om farens vrede. Devran Askarion var kendt for et eksplosivt og voldeligt temperament som udløste hårde irettesættelser for selv mindre forseelser. Men hun havde ikke set ham i mere end fem år, og hun følte på sin vis at hun var blevet voksen nok til at tage ansvar for sine handlinger i den tid der var gået. Alligevel rystede brevet indhold hende.

Hvis noget kunne få hendes fader til at vende hjem fra krigen i Gadallien før tid, inden han havde sikret sig et triumftog gennem Kronenhal, var det dette. En uægte arving til Stormenborg.

Det var næsten komisk at den ærekære general, hvis hele liv havde drejet sig om at sikre slægtens navn og gode ry, kun havde fået én eneste datter som nægtede at gifte sig, og

SKYRIEL

som tilmed havde fået et barn uden for ægteskab.

Men Aelizia lo ikke. Hun var bange. Bange for hvad der ville ske med Skyriel når Devran nåede frem. I ældre tider var det borgherrens ret at slå uægte børn ihjel for at sikre slægtens rene linje. Hvis Devran red hårdt til og skiftede heste undervejs, kunne han være fremme i morgen, eller måske allerede i nat.

Med skælvende hænder lagde hun brevet i kåbelommen og stirrede rådvildt frem for sig. Den forkerte beslutning kunne bringe riget i krig. Hvis hun efterlod Stormenborg ubeskyttet, svigtede hun den gamle alliance med borgherren på Galadhor Befæstningsanlæg og de askariske stormænd, og dét kunne forrykke hele magtbalancen mellem Askarien i nord og Ovanien i syd.

Hvem havde trodset sin troskabsed og røbet hemmeligheden på trods af den klækkelige bestikkelse? Forræderiets bitterhed fik hendes mund til at snerpe sig sammen. Hvem kunne hun stole på nu?

Aelizia rejste sig resolut. Et venligt, lærd ansigt var dukket frem i hendes tanker.

Hun skød genvej gennem haven og nåede forpustet ned til skriverens hus.

Alainon var oppe da han hørte banken på døren, men han åbnede den kun på klem. Fra sin sidste tid i Kronenhal forbandt han tidlige morgenbesøg med voldelige arrestationer. Han skælvede ved tanken.

SKYRIEL

Aelizia skubbede utålmodigt døren op og trådte ind i hans hjem.

„Hvor sikker er I på profetien?“ spurgte hun.

Han bandt morgenkåben om livet og ledte hende over til stuens eneste bord som både blev brugt til at arbejde og spise ved.

Profetien fra den røde bog var ikke blevet bragt op siden lysnatten. Alligevel var Alainon ikke i tvivl om hvilken hun hentydede til.

„Ikke særlig sikker, min frue. Det jeg sagde var at pigen har visse ligheder med ...“

„Men er hun magiker?“ afbrød Aelizia.

Alainon rystede på hovedet.

„Det er for tidligt at sige noget om. Tegnet har endnu ikke vist sig. Men jeg troede netop I ønskede at skærme hende mod magiens verden. I disse tider ...“

Igen afbrød Aelizia.

„Det vil jeg også. Jeg kender Eisenharternes grusomheder lige så vel som I. Men jeg ville gerne have vished. Magiens verden er ikke det eneste som truer hende. Generalen har fået nys om hendes eksistens.“

Alainon gjorde gudindens tegn for sit bryst.

„Er det sandt?“

Hun nikkede.

„Og han er på vej hertil. Måske når han frem allerede i aften. I må bringe hende i sikkerhed.“

SKYRIEL

De stirrede tause frem for sig. Alainon kendte dårligt nok den lille pige, og han var faldet godt til på Stormenborg. Han nød sit arbejde som skriver, og han var taknemmelig for at magikere havde det lettere i norden end i kongestaden. Han var allerede en gammel mand. Hvordan skulle han kunne tage vare på et lille barn?

Aelizia så bedende på ham.

Han sukkede og forsøgte at undgå hendes øjne.

„Et lille barn,“ sagde hun, „der aldrig har bedt om den kraft som de gamle guder vil skænke hende.“

Han sukkede. Ingen magiker bad selv om evnen. Den var man født med. Inderst inde vidste han godt at det var forkert, ja endda umuligt at undertrykke en magisk åre. På et tidspunkt ville den slå igennem alligevel.

„Det bedste ville være at lade hende opøve sin evne så hun kan beskytte sig selv,“ sagde han. „Hvis profetien er sand slumrer en ikke ubetydelig kraft i hendes bryst.“

„Jeg kender jeres holding, men jeg deler den ikke, mester Domwiz. I den store verden er magien den største fare for hendes liv,“ svarede Aelizia. „Jeg ønsker at I skal beskytte hende.“

Alainon rystede på hovedet.

„Jeg er gammel. Jeg vil ikke altid være der.“

„Det er der ingen der vil,“ sagde Aelizia og slog sin knyttede næve i bordpladen. „Men I er hendes eneste chance for at få et fredeligt liv. Forstår I det ikke?“

Han sukkede igen. Dybt. Måske havde pigen brug for en magiker ved sin side hvis kraften skulle holdes skjult. Og hvem andre ...

SKYRIEL

„Godt,“ sagde han på en udånding.

Hun greb hans hånd.

„Jeg skylder jer stor tak, mester Domwiz.“

„Men hvor skal vi tage hen?“

Alainons egen hjemstad, Kronenhal, var udelukket.

Han var netop flygtet fra kongestaden på grund af magikerforfølgelserne. Den øvrige verden kendte han alene gennem bøger og kort. Kun købmænd og pirater sejlede frivilligt rundt på de fem have.

Aelizia afbrød hans tankerække.

„Ypperstepråsten er en skændsel for menneskeslægten. At dræbe og fængsle et helt folkefærd for noget han frygter en enkelt magiker vil begå! Rejs langt væk fra Kronenhal, men fortæl mig ikke hvor I slår jer ned. Hun er sikrest hvis ingen ved hvor hun er eller hvem hun er.“

Køb bogen online på
www.tellerup.dk